

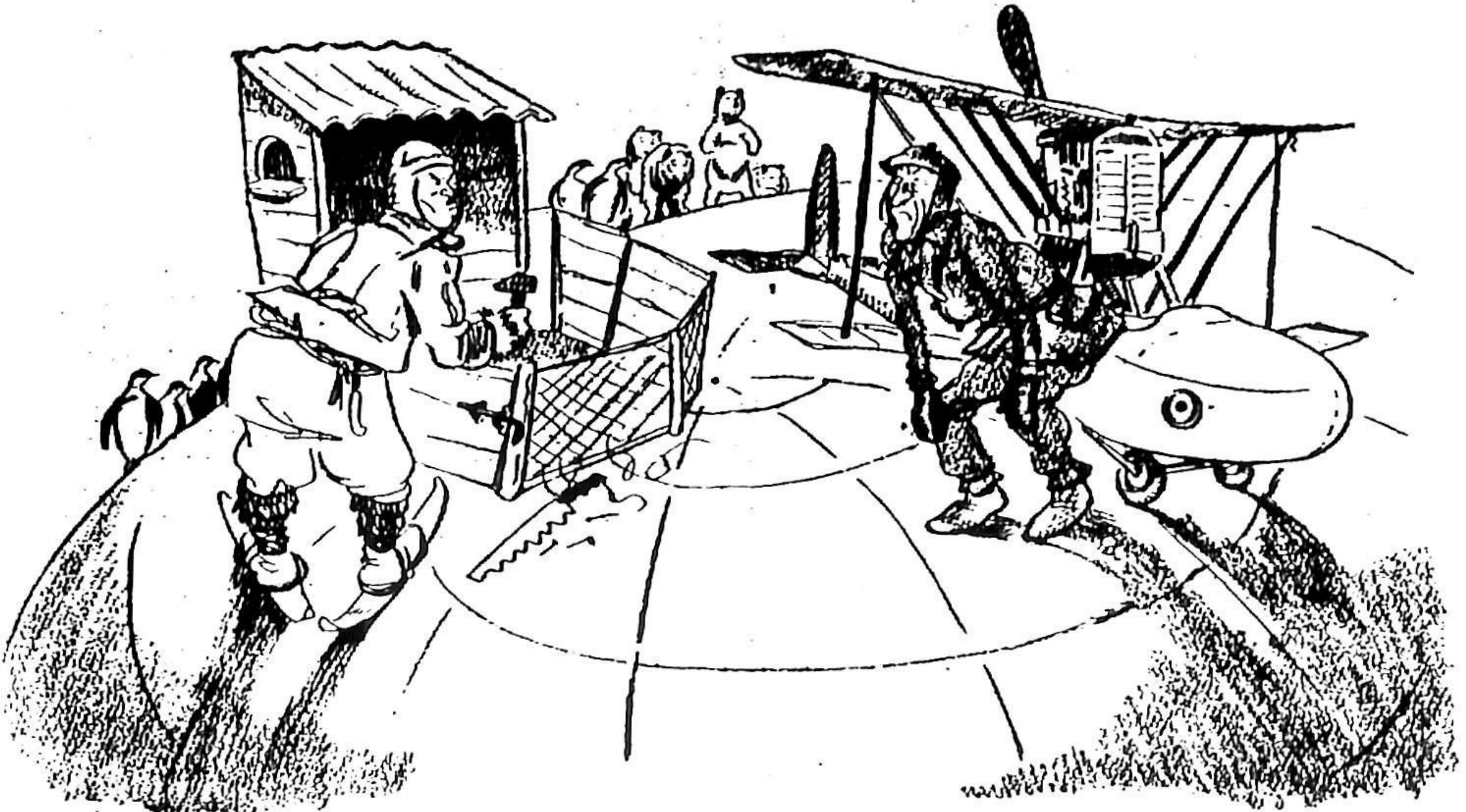

ČUK na PALCI.

vsakega vsak četrtak. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Vln C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
za oglašom: 1 milim. visočino v širini onega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 10 — Za inozemstvo L. 22.50.

to IV. **GORICA, četrtek dne 4. junja 1925.** št. 23.

Ko na sever prileti - že se „keha“ zanj gradi.

Cel ze svet o jem zdaj piše,
da Amundsen je sfrlel
z eroplani na vrh zemlje,
da rekord bi on imel.

Med medvede, med pingvine,
pozelelo je srce,
tukaj davno zima mine,
a tam gori sneg še gre.

Poleg tega pa prostost je,
ki ga miče v sneg in led,
ni kvesture, policije,
niti »kehe« v nedogled.

Ali vruga — prazne sanje —
komaj pride vrh zemlje,
vidi že, da ni bil prvi,
da že keho tam gradé.

Kdor nevaren je državi,
kdor zabavlja in preti,
tega pošljejo na sever,
da si vročo kri shladi.

Bo med temi Čuk na palci,
ki zabavlja rad povsod,
poleg njega tudi ves bo
opozicijski rod.

To je gledal naš Amundsen,
to se mu močle reži:
»Zemlja zdaj za policijo
koščka več neznane ni.

Ako nočeš priti v keho,
ne daj po nas udrihati!...
Gotovo, ker se še ne vrne,
mora kašo plhati!..

Gorica, dne 3. junija.

Vsi svetovni dogodki in vse vremenske nezgode tečejo danes nekako podobno. Dežja ni hotelo biti konca, kakor noče biti konca pogajanj v Belgradu, ki se vlečejo, odkar povojni Belgrad obstoji. Toda noben Saul noče postati Pavel, nobel Radič noče biti Pašič in Pašič se noče spremeni v Radiča, zato pa ni sporazuma. Odložili so pogajanja že stokrat, njih »čemo razgovarati« pa nima konca, in upamo, da se zedinijo vsaj tri dni po smrti, če ne preje.

V italijanski notranji politiki je sicer Čuk na palci že dolgo naznanjal znatno spremembo, zdaj pa vse kaže da se bo res izvršila, če bi časopis ne pisal o nji, to je pa zopet znamenje, da spremembe ne bo. Je vrag, če katera stvar gre kakor namazana, pa jo časopisi poderejo. Če bi Čuk na palci ne bil od zadnjic, ko je vtaknil svoj kljun med pijance, v stalni nevarnosti, da zleti s palce, bi povedal takšno, da bi vsi strmeli. Ker se pa boji, da bi si pobil svojo butico, pa lepo molči.

Pardon! Vesel naj bo, kdor si butico pobije. Zadnjic je dejal D'Annunzio, da so se njegovi možgani od tedaj, ko je bil padel na glavo iz prvega nadstropja še bolj utrdili in da je napisal pet knjig. Sam zdravnik Murri se temu čudi.

Kaj bi se čudil zdravnik! Saj se čudi še Čuk na palci.

Iz tega lahko sklepamo, da je najboljšo zdravilo za lene možgane, da se kdo zažene iz višine par nadstropij na cestni tlak. Če ostane pri življenju, mu bodo prešli fantazmi in prične delati za žive in za mrtve.

Iz tega bi se pa tudi lahko sklepalo, da mora biti ves svet možgansko silno prebujen, ker je že zdavnaj padel na glavo. Da temu ni tako je najbrže vzrok nepravna višina, ki so jo izbrali za padec.

Čuku na palci sicer manjka marsikaj v možganih, pa radi tega ne misli zleteti na cestni tlak, ker se boji, da ne postane »prekinitven« in ne bo preveč pisal; uprava mu ne dovoli toliko prostora.

Časopisi tudi ugiblajo, po kaj je šel »duka« na obisk k

Mussoliniju. Enostavno zato, da mu je prebral svojo dramo, o kateri so listi poročali, da jo piše pod naslovom: »Gospoda, prične se!« Čuk na palci

je sedel na cipresi in poslušal. Pesnik mu je svetoval, naj na koncu še doda tudi: »Gospoda, končano je.« To misli tudi Čuk na palci.

Srečni - nesrečni.

ON. Ti - se mi zdi da si že mnogo moških osrečila.

ONA. Ali ni bolje več moških osrečiti nego enega napraviti nesrečnega?

Spremljevalec.

Francoski: Hélène Letry. — Poslovenila: Rosandra.

»Kaj bi storila, če bi te kdo na cesti ogovoril?«

»Pa morda ne kak ropar?«

»Ne, ne; ampak kak moški, ki bi ti napravil kak predlog.«

Suzeta se je dobre volje nasmejala in odgovorila:

»Tega pa ne vem, to mi še nikoli ni prišlo na misel.«

»To sem te vprašal, draga ženičica, ker se to v našem Parizu večkrat pripeti.«

»Oh!«

»Ej, pa kar nič ne protestiraj, mi je kaj mučna misel, da bi si ti vtregnul približati kak moški. Ti si boječa, pa bi morda ne imela dovolj energije, da bi ga strogo odvrgnila.«

»Da« — je resno odgovorila ženska, — jaz ti obljubim, da se bom znala braniti.«

Rajmund in Suzeta sta se bila poročila pred mesecem. Mlada ženka še ni bila nikoli izven svojega rojstnega kraja.

Suzeta je ljubosumna paznja njenega moža skoro neprijetno dirnila. — Gotovo, da je njen soprog govoril le iz ljubezenske skrbliivosti, ali malo jo je še poznal, če je le količkaj dvomil o njeni zvestobi in energiji.

Vendar je bila toliko naivna in preprosta, da se je čudila možnosti, da se moški in ženska, če sta si nepoznana, — na cesti ustavita. — Kaj naj bi si pač imela povedati? — To jo je nekako osupnilo, kajti v mali družbi njenega rojstnega

mesta, ni ženska govorila z moškimi, če ji ta ni bil prej predstavljen.

V možnosti, ki ji jo je predložil njen soprog, da bi jo lahko kdo nagovoril, je bilo zanjo nekaj nerazumljivega, nekaj skoro skrivnostnega.

Od tega dne je zanjo postala misel, da bi jo kdo na cesti ogovoril, kakor fiksna ideja.

Zdelo se ji je, da se nihče ne meni zanjo. — Izgubljena je bila v morju velikomestnega gibanja, — njeno samoljubje, njena zamozavest je bila skoro ranjena.

»No, kako je kaj bilo? Kaj je novega?« jo je spraševal vsak večer soprog. — »Nisi li bila od koga nagovorjena, — nihče te ni vstavil?«

Ona pa je nekako tuje odgovorila:

»Ne, nihče me ni nagovoril, nihče me ni ustavil.«

Pa se je za nekaj časa Rajmund umiril v svojem strahu in ni nič več vpraševal.

Nekega večera se je vračala Suzeta domov, — polna onih malih zavojev in zavojčkov, katerih se ženske preobložijo, da srečno kaj izgubijo. — In malo nevoljna je bila, ker si v prodajalnah ni smela privoščiti vsega, kar bi si želela.

Pa jo je predramil iz sanjarjenja korak, ki je stopal poleg nje. Pretreslo jo je.

»Gospica« ...

Ni odgovorila, le pospešila je korak.

»Gospica, ali dovolite, da

vas pospremim, da vam pomagam zavojčke?«

»Pustite me v miru«, se odrezala.

»Ah, — ne jezite se, — vas pustim, ali ne preje, ne vam zagotovim, da ste dražestnejša izmed žensk, sem jih videl v življenju.«

Kako bi bilo, da ne bi Suzeta poslušala pri teh besedah pa je vsiljivca ošinila s pogledom. — Bil je gospod, kak 50 let star, majhen, rdečih njegovih globoko vpadlo oči se smejale; izgledal je kak kak dobrovoljen postenjak.

Suzeta se je zazdelo, grd. Ali — navdala jo je mahajneka misel, najbrž vesela, kajti zapustila je svoje nevoljno ponašanje, pa postala je bolj prijazna. Trdnost jo je minila, naslonila se je drznežu in mu molila kup zavojčkov ter kako olajšano vzdihnila:

»Na vse zadnje, mi pa res lahko nesete te zavojčke?«

Okrogličnik je pa veselo sel začel s komplimentiranjem:

»Oj, to ste ljubezniva, ste dražestna, ljubka in hrta! Jaz se vam že izkazal hvaležnega, bal sem se, da ne sprejmete, da me zavri. Saj vas že dolgo sledim, ali poguma nisem imel. Ali trudni ... Se hočete spočiti, se hočete osvežiti, okrepiti? Kaj ne, da mi dovolite, da v ponudim čašico čaja?«

Mlada ženka se je dozvedela malo pomišljala, obotljajala, ali da jo prepriča, je postavil vsiljivec:

»Ali, ne bojte se me, — nimam slabega namena. Vi pač zelo vzgajate, in če dovolite, boste imela v moji zvestega in resnega prijatelja. Oh — saj jaz nisem skop, kar si le poželite, vse vam bom priskrbel.«

Suzeta se je širila ponosa, bilo je že dolgo, da si je le podobnega zaželela. Ha, njen mož je mislil, da se bo znala braniti — da ne bo defenziva ne bo dovolj energična. Pa bo že videl, — to bo presenetilo. Pa kaj, ali se ženska le sama brani moški, ki si ga je izbrala vsiljivo, naj ji pri tem ne pomaga?

»Da, — gospod, jaz hočem poslušati, ker se zdite jako odkritosrčni, prav me ne poznate, najbolje je, da pridete meni!«

»Ali z največjim veseljem gospica ljubka, — tudi imam to rajraje. Ali kedaj, — kje?«

Suzeta ga je pogledala belo s svojimi navivnimi očmi.

»Kar precej, če vam drago.«
 Te priprosto besede so o-
 pnile možakarja. — Prav-
 prav, ko je opazoval to mla-
 ženko, bi po njeni zunan-
 sti, po njenem obnašanju
 ne pričakoval, da se bo ta-
 hitro vdala. — Upal je, da
 treba boja. — Veselil se je
 razvne pri tem boju, in
 je težko priborene zmage.
 Ali ta takojšnji vadec na
 govno vsiljivost — to ga
 skoro pobilo. — »Eh, vse
 enake, vse, — si je mislil,
 veda, vse to pomišljevanje
 ni zadržalo, da ne bi sledil
 nutnemu vžitku in odgovo-
 ji je:
 »Da, — ali res... vi to že-
 Kako ste vendar neiz-
 rno ljubeznjivi. Vzameva
 čijo, kaj ne?«
 »Ne, — jo odvrnila Suzeta,
 »saj sva žegna cilju... še
 korakov.«
 Res sta se nahajala le par
 rakov oddaljena od hiše, v
 teri je stanovala Suzeta. —
 kroglega gospoda je hitra
 ja ogrela; njegova dozdev-
 hitro priborena zmaga je
 praševala:

»Vstopite, gospod, mu je
 velela, ko je odprla vrata.
 Potem pa je glasno zakli-
 cala:
 »Rajmund, — ali si doma?«
 Obložen gospod je spustil
 skoraj vse zavojčke na tla v
 predsobju, ko je zagledal na
 pragu sobe vitko postavo
 mladega soproga Suzete, ki je
 govorila:
 »Ali imaš kaj drobiža, da
 ga damo temu prijaznemu go-
 spodu, ki mi je pomagal nositi
 mnogoštevilne zavojčke?«
 Čez nekoliko časa so sedeli
 vsi v obednici pri kupci čaja
 ter prigrizovali male prepe-
 čence.
 »Naj bo kakor hoče, ti si
 vendar pravi otrok, prava po-
 rednica. — Če mi dovedeš ta-
 ko enega za drugim vse mo-
 ške, ki ti bodo dvorili, — po-
 voj mi, kaj bo z menoj? Tega
 gospoda si dobila, ki je lju-
 beznjiv, prijazen, ki se tvoji
 otročariji le smeje. — Ali kak
 drugi bi se vžalil in delal še
 meni sitnosti radi tvoje šega-
 vosti.«
 Ko se je tujec poslovil od

zakoncev, katerim je ostal od
 tedaj dober prijatelj, se je Su-
 zeta oklenila svojega dragega
 Rajmunda pa mu rekla pri-
 kupljivo:
 »Ah — pa nisi verjel, da se
 znam braniti, nisi si kaj ta-
 kega domišljale.«
 IZLET, KI SE IZPLAČA.
 Gostilničar: »Kaj ne, izlet
 semkaj se pa prav izplača.«
 Gost (gleda račun): »Seve-
 da se, posebno za — vas.«
 GRDIH ŽENSK SPLOH NI
 NA SVETU.
 Tako je trdil neki šaljivec
 in je to na ta način dokazoval:
 »Jaz za svojo osebo sploh še
 nisem srečal grdo ženske. To
 se vam zdi morda čudno, pa
 je v resnici tako. Nekega ve-
 čera sem v družbi odličnih go-
 spa ponavljal svojo trditev in
 žel obilo priznanja in hvale.
 Med njimi je sedela gospa, ki
 je imela pokvečen, potisnjen
 in vrhtega še plošnat nos; dol-
 nji del pa je radovedno škiljil
 v strop... »O meni pač ne mo-
 rete trditi, da sem lepa!« reče
 gospa z onim ponesrečenim

nosom. »Pač, gospa, Vi ste
 angel, ki je padel z nebes. Ne-
 sreča je hotela, da ste padli
 baš — na nos!...«
 DOBRA TAŠČA.
 »Vi ste prav smešni z Va-
 šimi neslanostmi o hudobi
 tašč. Jaz živim s svojo v naj-
 prsrčnejšem razmerju!«
 »Pa stanuje z Vami?«
 »To baš ne: jaz živim s svo-
 jo ženico v Ljubljani, moja
 dobra tašča pa v Ameriki,
 a vsako leto ji pišem ljubezni-
 vo pismo, ona pa odgovarja
 isto tako ljubeznivo.«

Kmetje! - Perotninarji!
V Narodni knjigarni
v Gorici
 dobite novo knjigo
Perotninarstvo.
 Pravkar izšlo.
Stane Dinarjev 44.—

Pogodbe med prijatelji.

Da je dolga ta klobasa,
 kar je res to pa je res,
 to pogodba je med Lahij,
 in državo Es-ha-es.

Ta klobasa nima konca,
 dasi vsak jo pridno žre,
 predebela je, predolga,
 da ježijo se lasje.

Upajmo, da preden umrjem,
 bo klobase konec te,
 bo pogodba stara v žepu,
 predno nova se začne.

Jurkovič — Karlo:
Drugovanje.
 MANDA: Veš, poznam Perušičko!
 lezen je samo izgovor. Le našemu
 roku je nejevoščljiva. — O, poznam to
 rušičko!
 ČULIČ: Pojdi, pojdi! Nehaj ven-
 r enkrat s takimi neumnostmi. Kaj
 vendar imata med seboj? To so
 nske kaprice, ki nič ne dam nanje.
 rušič je bil vedno moj najboljši pri-
 telj!... Povej raje, kaj naj sedaj sto-
 m!
 MANDA: I, kratkomalo — poišči
 drugega.
 ČULIČ: D drugega, drugega. Vraga,
 j misliš, da se jih kar po cesti pobira.
 navadnega človeka težko najdeš v ta-
 le samoti, kaj šele drugo.
 MANDA: Vzemj kogar hočeš, če-
 av cigana, meni ni nič mar. Rečem pa
 še danes hočem imeti druga. (Hčerki).

4
 Pojdi, Jelica, greva sprejet svate, a oče
 se bo že med tem pobrigal za druga. (Se
 obrne še enkrat k njemu). Pavle! Še
 enkrat ti rečem: Še danes hočem imeti
 druga, pa naj bo kdorkoli — punktum!
 (Mati in hčerka odideta.)
 IV. PRIZOR.
 ČULIČ (sam): Na, to ti je napad,
 kakor na trdnjavo... Kako se je moja
 baba razpetelinila! Kakor da gori...
 No, no, saj ni tako hudo... Ampak na-
 zadnje ima pa vendarle malo prav. To
 je sedaj že drugič, da nam je Perušič
 razbil ženitev. Revežl — Saj vem, da ni
 on kriv. Baba je baba, pa deni jo kamor
 hočeš. — Ampak vseeno ima moja prav.
 Seveda, lahko je reči: »še danes hočem
 imeti druga!« A kje ga naj vzamem, sal
 ga nimam v omari, tudi ne v suknji. —
 Hudirja, ampak ob vse veselje me je
 spravil, še ob apetit, čeprav sem lačen.
 — Žep in suša... hočem reči: vrag in

duša: Vzel bom kapo in palico, pa bom
 šel okrog in prvega, ki ga srečam, ga
 naprosim in ga vzamem za druga. (Od-
 haja.) Ali potem naj mi le žena kaj go-
 drnja! S palico jih bo dobila po je-
 ziku!... Kogar najprvo srečam!... Naj
 me vrag vzame, če ne napravim tako,
 (Odide v hišo po palico.)
 V. PRIZOR.
 Petrica sam.
 PETRICA (si ture znoj in ogleduje
 hišo). Hvala Bogu! — Hišal in čo se ne
 motim taka, ki po svoji fizionomiji pri-
 jazno namiguje trudnemu in lačnemu
 popotniku. — Tudi hiše niso vse enake,
 kakor niso ljudje... Živa resnica! Kaka
 hiša se ti smeje nasproti z blaženim za-
 dovoljstvom sitega človeka, a druga te
 gleda z izbuljenimi očmi in bledim licem
 lačneža. Samo razumeti moraš to. Seve-
 da je ne smeš kar takole zunaj pred plo-

PLIN.

Sedel sem v svoji sobi in pisal. Naenkrat začutim neprijeten vonj v nosu. Tisti vonj, ki sede nadležno tudi na prsi in ne pustj dihati.

»Halol« pokličem, da prileti moja družina vkup. »Tu nekaj smrdi«.

Moja družina povoha, pre-tuhta, pomisli, se posvetuje in reče: »To je od gnojnice, ki so jo prejšnji teden vozili«.

»Prejšnji teden? Vprašajte gospodarja, če bo še dolgo smrdela ta gnojnica«.

»Ali pa so pomladne cvetice, ki jih imaš na mizi, je dejala moja žena«.

»Proč cvetice!«

Povohali so nedolžni šopek rož vsi zaporedoma, in pritr-dili, da je temu res tako. Od-nesejo rože, odpro okna, jaz delam dalje.

Še vedno smrdi. Pokličem ženo:

»To je neznosno! Tu ni mo-goče prestati. Tu pušča plin«.

Poklicali so delavce iz pli-marne. Ti so prevohali vse so-bo, prižigali vžigalice, poizkušali in dejali: »Plin ne pušča. Plin je v najlepšem redu«.

»Kaj pa smrdi?«

Pogledali so po policah in u-gledali množino knjig. »Knji-ge smrdé«, so dejali. »Knjige so gotovo nanovo vezane in klej ni prvovrston in daje tak duh od sebe«.

Nato so odšli.

Knjige smo pobrali v košare in smo jih odnesli pod streho, da se prezračijo, poklicali pa smo knjigoveza:

»Kakšen klej pa rabite? Saj se še kuga zaradi od njega. Knjige so skoro nerabne«.

Knjigovez je povohal po stolicah in dejal:

»Ali niso bile police nanovo pobarvane?«

»Da«.

»Vidite. Police smrde. Bar-va smrdi, ne moj klej«.

Prišel je mizar. Ta se je ču-dil, kako more smrdeti njego-va barva. Hitro je iztaknil, da smrde nanovo prebeljene in preslikane sobe.

Dobro. Knjige so bile v podstrešju, police so se zra-čile na dvorišču, okna so bila na stečaj odprta, jaz pa sem delal na starem zaboju.

Vendar smrad ni hotel po-nelati. Nasprotno, zdelo se mi je, da je še izrazitejši, odkar je sveži zrak vhaljal v sobo.

Stopil sem k telefonu in po-klicaj delavce iz plinarne.

Ti so prišli.

»Kaj se je zgodilo?«

»Plin vhaaja«.

»Saj smo vam povedali, da je plin popolnoma v redu. Kaj hočete več?«

»Prosim, gospodje, vsto-pite!«

Gospodje so vstopili. Jaz sem obrnil ključ v ključavnici in jim zaklical skozi luknjico: »Dokler ne najdete pogreška, vas ne izpustim«.

Čez dve minuti so mi potrkali. »Smo že našli, kje vhaaja plin. Evo, luknja je že zadelana«.

Tedaj sem jih izpustil. V so-bi ni smrdelo nič več. Znesli smo nazaj štelaze in pregnane knjige, tudi cvetice so smele zopet v vazo.

Širite naš list.

Lov na zajca.

Ta je prvi zajec, ki ga je vjel nedejski lovec Peter Neza-deneš, v malo čudnem položaju sicer, a vendarle.

Zlobna kritika.

Ko je bil Nestor Roqueplan ravnatelj pariškega gledališča »Boulevard Montmartre« je bil njegov tajnik neki Boulé, ki je spisal več gledaliških iger, pa je ravnatelja venomer prosil, naj spravi eno ali drugo na oder. To pa ni bilo lah-ko, ker je Roqueplan vedel, da igre niso dobre in zato ni imel nikoli časa, da bi spisal od tajnika pesnika pred-tati. Neki dan je bil ravnatelj dobre volje in Boulé je zopet prosil za dovoljenje, da bi smel čitati eno igro. Roqueplan mu reče: »Dobro, čitati in eno svojih iger. A po mojem mnenju sme trajati čitanje tega dejanja samo toliko časa, kolikor ga potrebujem, da po-pušim eno smodko. Če pa ne pušim eno smodko, ne začnite čitati; ako končate čitanjem, ko čogori eno smodka, sprejemem Vaso za uprizoritev«. — Roqueplan puši, Boulé pa čita, kakor pač mogel. Moramo namre povedati, da je Boulé bolj Bolj ko je smodka dogoreval tem bolj je hitel s čitanjem in je pri tem še bolj pedant. Naposled izjeclja zadnje st-vek baš, ko je Roqueplan za-njokrat potegnil iz svoje ce-re. »No, gospod ravnatelj, pravite k moji igri?« — Da reče Roqueplan, »v Vasi iglički dobra misel: ta oče, ta mati, ta nerodni zaljubljenec, pa ta naivka, ki vsaj jecljajo, in v resnici vgaajajo«. — »Vas-li, p-p-p-rrr-osim, g-g-g-g pod rrr-avna-aa-telj, m-m-n-oje o-o-o-sss-obe n-n-e je-ccc-ljajo, sssamo j-j-az je-je-je-cc-ljam mmmalo!« — Odko-vori nesrečni tajnik, »(O-če je tako, potem pa n-raz-duhovita in ni za naše gledal-šče!«

tom ogledovati. A kjer vidiš, kakor tule, po dvorišču in vrtu vse polno živali in ži-valič... o, o, ... tedaj pa že lahko veš — če si le kaj pameten — da je hiša mastna in si v njej lahko namažeš gilo. O, o, sa-mo znati je treba. Na primer, — posku-simol (*Gre proti hiši.*) Da, da, treba je samo znati, pošteno znati in — si najprej čevlje malo izprašiti. (*Se vrne, dvigne nogo na klop, vzame robec in si začne z robcem sužiti čevlje. Iz hiše pride Čulič.*)

VI. PRIZOR.

ČULIČ (*gleda nekaj časa Petrico; se umakne nekoliko nazaj, sklene roke, zase*): Moj Bog! Kakšno strašilo pa je tole! (*Si ga ogleda поблиže in se zasme-je.*) Ha-ha-ha!

PETRICA (*se ozre, zase*): Kaj se pa tale smeje?

ČULIČ (*zase*): Tale je pa najbrž s strehe padel ali pa iz graha dezertiral.

(*Pristopi k njemu in ga udari z roko po ramah.*) Kdo pa si ti, čuden človek?

PETRICA (*ga gleda*): A? — Čuden človek, ste rekli. Predno vam odgovo-rim, dovolite mi dve opazki. Prvič: če se prav ne spominjam, sva se midva že ne-koč videla, menda sva še celo bratovšči-no pila. — Drugič pa: po mojem mnenju je človek tak potnik na tem svetu, da se more komaj kakj stvari smejeti, kako šele svojemu rojaku. Ste me razumeli?

Ogledujete mojo obleko in, če se ne motim, še prav posebno kapo na glavi. A če se nji smejete, potem gotovo vidite skozi njo, drugače mi je nejasno, s kak-šno pravico se smejete. Človek božjil dovolite, da vas tako nazivljem: oko vara. Povem vam: — Kakor stojim se-daj pred vami, tako sem se rodil v me-stu, oče moj je prodajal klobase in je bil bobnar pri mestni pardi. Znam brati in pisati, računati kakor skopuh, še latin-sko toliko, da bi lahko latinsko mašo

bral in se kosal z vsakim sodnikom. Ste me razumeli?.. A sedaj: vaš sluga Čulič spod.

ČULIČ: Dobro ste mi odgovorili prijatelj. Tudi jaz sem vaš sluga go spod. Oprostite, če sem vas užalil. Mi dva se vendar ne smeva pod nobeno pogojem skregati.

PETRICA: Tako govori dober kr-ščanski človek, ki se ni zastonjal od ka-tolikizma.

ČULIČ: Rekel sem, da se midva ne smeva skregati. Zato prosim, odpusti-tjale in se usediva na klopico. Vam bo dobro delo, ker ste od mojega utrujeni; pa mi radi najinega prijateljstva povejte, kdo ste mi najste (*Sedeta.*)

PETRICA: Kdo in kaj da sem? To povedati ni prav lahka stvar.

ČULIČ: Kako to?

(Dalec)

Kako se pogovarjajo živali med seboj

Bili sta pri nekem gospodarju dve kravi, ena debela, druga pa suha. Spali sta tudi obadve v enem in istem hlevu. Ko sta že počivali in vendar nista mogli zaspati, sta se začeli pogovarjati sledeče: Liska je nagovorila Plavko: »Kako to, da si ti tako suha, jaz pa debela?« Plavka: »To je moja sreča, kajti drugače bi me že zdavnaj ne bi bilo na svetu«. Liska: »Kako to, da ne? Zakaj pa jaz še živim?« Plavka: »Imela si srečo. Le poslušaj, kaj se je meni dogodilo: Bila sem pri nekem kmetu, ki je bil sicer premožen, toda njegova dekla Ančka je vedno pozabila dati mi hrane, in zato sem začela hirati. Gospodar je rekel, da sem taka, kakor ljudje, ki ne bodo nikdar debeli, čeravno še toliko in toliko jedo. Sklenil je, prodati me in zato me je peljal na mariborski živinski sejem. Ko sem prišla tja, me je čez nekoliko časa potipal nekdo po stegnih. Jaz sem se ozrla in videla, da je bil to mesar in sicer klobasar. A kmalu potem je zanimal z glavo — jaz sem bila zelo vesela, ker sem vedela, da ne bo kupil tako suhih stegen. Res kake pol ure je prišla neka ženska in neki moški in oba sta me potipala, pa ne za stegno, temveč za vime. Takoj sem si mislila: saj to ni tako slabo in nevarno, kajti ti me le skušajo če dajem mleko. Ta dva sta bila ravno sedanja moja gospodarja. Kupila sta me in prigngala sem. Seveda sta mi dajala dobro hrano, da sem se malo popravila, ali, kakor vidiš, sem še danes suha, kar mi je zelo všeč, ker me še ne bosta dala klobasarjem. Ti si prišla sicer za menoj. A jaz vem dobro, da bosta tebe prej prodala kot mene. Ti boš sama videla in se boš prepričala, da bo slabo za tebe, ako te bo kdo potipal po stegnih, dobro pa, ako te bo kdo prijel za vime. V prvem slučaju bo dotičnik gotovo kak mesar ali pa klobasar, kajti ti imajo to tipanje že tako v »grifu«, da vedo, ktera je dobra za njih in ktera ne«. — Liska: »O, draga moja? Vsega tega nisem vedela do danes in sem ti tudi zelo hvaležna, da si mi to razjasnila, kajti tudi mene je že marsikteri potipal, ko sem bila še mlajša, in res nisem vedela, zakaj je to delal. Za vime me je prijel pa samo dotična dekla, ktera me je molzla. Seveda se je večkrat jezila, če sem jej dala premalo mleka; toda, če mi da boljšo hrano, bom tudi jaz dala več mleka. Tega pa ljudje ne razumejo, posebno deklet ne, ki se ne bavijo z živinorejo, temveč opraljajo samo svoje delo in pozabijo večkrat na živino, posebno pa tedaj, ako imajo kakšnega ljubčka po glavi.

Društva! - Posamezniki!
Ali rabite knjige?

Jurčiča, Brjavca, Alešovca, Detela, Finžgarja in druge pisatelje dobite najceneje v Narodni Knjigarni v Gorici, Via Carduci 7.

Pravijo.

Pravijo, da za Maribor si ni treba dati napraviti sive obleke, ker je treba le, da gre po cesti in vzdigajoči se prah bo posivel vsako obleko, ker se ceste premalo škrope.

Pravijo, da so v Mariboru sprejeli novi stanovanjski zakon hišni posestniki z veseljem najemniki s presenečenjem in nezadovoljstvom in podna-

jemniki pa z radovednostjo, ali bodo sedaj boli ali manj izkoriščani, kakor so bili do sedaj.

Pravijo, da v Mariboru plačujejo nekatere ženske za moške po gostilnah zato, da jih imajo zase.

Pravijo, da je bil v Štipu v Srbiji hajduk Vojovič obsojen na smrt in na 797 let težke ječe, da pa je ostal še dalje v kehi, ker sodniki preišljejo, kdaj naj obsedi svojo 797 letno ječo ali pred smrtjo ali pa po smrti.

Pravijo, da je v Mariboru neka punca tako velika, da mora vedno v tla gledati, če skom govori.

Pravijo, da v Mariboru že komaj čakajo, da dobijo kovani denar, ker se obrnati se sploh ne pozna ali je denar ali je kaka cunjca.

Pravijo, da je v Mariboru še vedno mnogo krošnjarjev, ki hodijo od hiše do hiše in farbajo ljudi.

Pravijo, da je tisti dečko, ki je klesal vogelni kamen za rojansko norišnico, tako nesrečno padel nanj, da je kmalu na to izdihnil. Ironija usode!

Znameniti roman

ZAROČENCA

(I PROMESSI SPOSI)

Izide koncem junija tega leta v založbi „Narodne Knjigarne“ v Gorici.

Izdaja bo luksurijozna z mnogoštevilnimi slikami.

Sprejemajo se prednaročila.

Pravijo, da bodo Rojančani sklicali veliko protestno zborovanje proti astronomu. Na dnevnem redu bodo važne točke, kakor n. pr.: »Kaj je za ukreniti, ko nas ne pusti pri miru niti pri pašta-šuti?« — Ker se je pa bati za časa zborovanja burnih prizorov, bo javna varnost zastopana v velikem številu. Prisoten bo tudi sam g. prefekt rojanske province — Škure.

Pravijo, da pri maši od »devete« v rojanski cerkvi nikakor ni miru. Največja koncentracija vsega šepeta je pa pri glavnih vratih. Tam se prerešeta vse dnevne novice, kakor tudi kakovost oblek vseh mimoidočih »pup« in skratka, tam napravijo, da skloni čelo vsakdo, ki je mislil, da ga lahko drži visoko.

Pravijo, da se kmalu začne sezona, ko bo barkovljanska riviera ožvela in mrgolela rojanskih »pup« ki bodo rade pozabile slovenščino, da ujamejo kakšnega sladkega tujerodnega metulja. Na vsak način bo deloval en »corso di educazione«, pod vodstvom — kakor se potrjuje od dobro informirane strani — primadone.

Pravijo, da novometskemu Tončku izmed vseh najbolj vgaja tista starodavna pesmica, ki pravi:

Naj bo stara al' pa mlajša,
samo da ima mene rada.

Kljub temu pa se čuti prizadet, samo ako se neko deklet le v zrcalo pogleda. To pa na brž le radi tega, ker je tako mlad.

Pravijo v Podbeli, da se cela vas smeje dopisniku v »Malem listu«.

Pravijo v Podbeli, da ustanovijo nekatere poročene žene društvo klepetulj.

Pravijo, da je neka vdova na Knežl močno letala za »nekim«, dokler ga ni v svoje zanjke ulovila.

Pravijo, da M. Š. prelaka krokodila love solze, ker ji vse po volji ne gre.

Izšle so v samozaložbi „Narodne Knjigarne“ v Gorici otroške slikanice

Ah, kako lepo!

Stariši, če hočete svoje malčke razveseliti, kupite!

Pravijo na Koritnici, da je predlanska povodenj odnesla vse koprive, kvante pa še ne.

Pravijo, da v Mariboru po nekterih trafikah vse izvode Čuka takoj prodajo, ko ga dobijo.

Pravijo v Zarečici, da tako modre svetovavke nima cela reška dolina, kot je neka Urrr-ša.

Pravijo v Zarečici, da je Tomlinjski lovec zgubil veselje do lova, ker mu je neki lump sled razpihal.

Pravijo v Godoviču, da je na zadnji svatbi neki fant izgubil srca. Ker ga ni mogel dobiti v pritličju, ga je šel iskat v prvo nadstropje, a je dobil dolg nos; zato pravijo, da bi kmalu postal »vdovec«. Čuk pa pravi, da je še marsikaj slišal in videl v nočnih urah, ko je čepel na Lenasetovi hruški.

Pravijo v Mirčah, da bo Janez Godcev povabil vse njegove goste v nedeljo na južno in tudi Tineta. Pela bosta »žovinco«, ker imata krasen tenor.

Pravijo v Zarečici, da je neki fant jako izvežban v nasilstvu. Višje šole je naredil v Gorici, vendar si na plesni večer ni mogel nobene dobiti. Priporočamo, da mu drugič v takem slučaju Čuk pošlje Sovo.

Pravijo v Zarečici, da imajo pod Klenam neko neizprašano babico; kadar katera ženska od prevelike ljubezni kaj zbolji, hitro k nji prileti. Babica si svoje naočnike na nos prismolji pa se kakor Sova drži, zato Čuk ne mara biti pri nji.

Pravijo, da je v Godoviču stara »kokla« z enim piščancem, ki v enomer kloče, brez pravega petelina, se je morala znesti nad nekimi mladimi dekleti, ki pa so ji obljubile, da ji petelina za prihodnje leto odstopijo.

Pravijo, da godoviški mehanik pri velikonočni spovedi preštel tudi svoje lire, ker je videl, da je »rassa« majhna, je naredil trden sklep, da bo zanaprej še dražje računil.

Pravijo, da je videl Čuk pisavo »načelnice« godoviškega požarnega društva.

Pravijo v Rutih, da morajo deklice in deklet same plesati, kadar jim zet zagode tango. Pa še Čuk ima svojo ljubico Sovo, da se zavrti z njo.

Pravijo, da se je v nedeljo, dne 24. vozila neka imenitna družba svatov iz Bovca proti Kobaridu. Družba je bila tako vesela, da se je celo lepo vreme balo. Vsled prevelikega veselja niso še opazili, da jim je odpo vedalo četrto kolo svojo službo, in je izostalo tako ve kje. Ako bi ne vodela os v bližnje drevo, katero je rastle ob cesti, bi vozili z svojo moderno kareto, dokler bi jih ne minulo veselje. Ker pa je imela družba nekega prebrisanega mehanika Gustelna, kateri se je popolnoma zavedel svoje stroke, jo je hitro pogruntal. V bližnji vasi Brezovo, si je najel osličko, kateremu je privezal os na hrbet in hajd

naprej. To vam je šlo kot stauhu...«

Pravijo, da so krejska dekleta zvineta za počastitev sv. Križa Sedlu. Posebno pa za ples, in kolo. Ali to je slabo zanje, da ni bilo za stli družbe, ker je lante spametovansko leto. Pa upajte dekleta, da prihodnje leto kaj boljše. Dekleta, nogumno molite, če boste molile, lače in tralala ne bo falilo.

Pravijo, da je v Zarečici neka zelo ponosna na svojo pupo.

Pravijo, da je tominjski lovec strelil lisico v Zarečici.

Pravijo, da hodijo Čerabim na ze pri Bistrici po dekleta, ki imajo kratka krilca.

Pravijo, da hodi kratkovidnež Veliko Bukovico za frajlno, a ona ga ne mara, ker ne vidi, kaj je jarem dolg.

IZ BARBERTUS OHO.

Lepo te prošim, da mi napek uslugo; da greš pogledat za moj bratrance Ivana Kranjc. Po prej je v Via Sette Fontane, št. 18 v Tr. Če pa ga doma ne dobiš, je pa mog na »kontradi«. Te lepo pozdravi Ivan Fidel, Alojzij Gabersček, Sprahar, Ivan Skuk, Fr. Ušbera, kob Čepec, Jožef Hrvat, A. Purkelc.

Soproga, ki modo uboga

Pridi, dnarček, pridi v snežnobeo dlan! Mošnja je napeta, dnarc se siplje v dlan. Moda, ljuba moda, ženska srečna ni, ako te ne vidi s svojimi očmi. Zadnjega je danes. Dnarca ima dovolj, da si kupi svilu, klobak in parasol. Tudi čevlje rabi. Čevljičke »šigni«, s špico najmanj dolgo kilometre tri; in pa za frizerja mora še ostati, da lase pristrize in obrije vrat. Kaj za to, če možek lačen je vsak dan. Pridi, dnarček, pridi v snežnobeo dlan!

LOGIKA.

»Kdor ima srečo, pripelje nevesto v hišo«. — »Nokdor ima srečo«. — Tedaj »Kdor pripelje nevesto v hišo (oženi), je norec«.

POPOLNOMA VARNO NA LOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

r. z. s. o. z.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje

po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-vedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom

Obrestuje tudi višje po dogovoru

PONAREJENO VINO.

Mariboru je državno pravništvu izšlo nekoga gostilničarja radi po-
cenenega vina. Vino se je dalo pre-
niti in te ta preiskava dognala sle-
de: Prvi preiskovalec, kateri je
d preiskovanjem pil mleko, je
bral to vino za neužitno, drugi
je jedel poprej hrenovke, je re-
da vino za silo že gro; tretji pre-
valec, kateri je poprej jedel masti-
svisko pečenko - s praženim

krompirjem, je izjavil, da je vino iz-
vrstno. Pri razpravi dne 26. maja je
bil gostilničar oproščen od obtožbe,
ker ni vedel, kateremu preiskovalcu
naj bi verjel. Državni pravnik se je
pa proti tej obsodbi pritožil, ker ni
bilo jasno, kako bi vgažalo vino pr-
vemu preiskovalcu, če bi bil tudi on
poprej svinjsko pečenko jedel.

KAPITALISTI IN PROLETARCI.

Neki ravnatelj v Mariboru spreje-
ma ljudi v službo in jih menja kakor

srajco — vsak teden. Pri tem je pa
on tako prefrigan, da kaj iztakne.

**DRAGO IN SLABO, PO CENI PA
DOBRO.**

Mariborske gostilne so zelo raz-
lične. Tudi v cenah se ne vjemajo.
Dobiš n. pr. v večjih hotelih svinjsko
pečenko porcijo po 15 dinarjev, kj pa
ni bogve kaj; v srednjih gostilnah jo
dobiš po 10 ali celo 9, ki te pa peče-
na v masti, v manjših gostilnah jo pa

dobiš za 12 dinarjev in ta pečenka je
skoraj vedno pečena na vodi. Tu tu-
di ne dobiš prtičev, ker ali šparajo,
ali pa mislijo da imajo prašičke pred
seboj. Seveda so tudi tu izjeme, ki
postrezajo v vsakem obziru svoje
goste, še bolj kot v prvovrstnih ho-
telih, toda te so zelo redke. Ako ho-
češ dobro in po ceni jesti, drži se ti-
stih gostiln, kjer natakarice ali pa
tudi vrstničarke, niso preveč prefrigane.

SLAVNOZNANA RAZPRODAJA TKANIN NA RAČUN NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV

PO ZNIŽANIH CENAH (AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

Opozarjamo naše cenj. odjemalce, da bomo prihodnjič
potom časopisov in plakatov naznanili veliko pro-
dajo, ki bo začela v polovici tega meseca. Počakajte
z nakupom blaga, obiščite prej naše zaloge.

Vstop dovoljen vsakomur brez obveze nakupa

Bogata izbira blaga za gospode in gospe. - Žamet za lovce. - Izgotovljeno
perilo. - Platno. - Gobasto tkano blago za gospe. - Platno in bombaževina v
vseh visočinah. - Prtenina. - Brisače in servijeti „Fiandra“. - Pletenine iz lanu
in bombaža. - Tepihi. - Prsni oklepi iz jute in koko. - Zavesa. - Blago za mo-
bilije. - Posteljna pregrinjala in kuverte v vseh merah. - Dvošivi. - Opreme za
neveste. - Popolne oprave za prenočišča, zavode in internate. - Izdelane
blazine iz žime in volne.

OPOMBA. Blago, ki ne ugaja naj si bo glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

CENE STALNE

CENE STALNE

Razprodajalcem poseben popust.

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

NE POTREBUJE POUKA.

Oče zaljubljenemu mladeniču: »Čakaj, Ti huncvet, jaz Te naučim poljubljati mojo hčerko!«

Mladenič: »Ni potrebno, gospod, že znam!«

FRED AZENSKIM SODNIKOM.

Sodnik: »Vi nesrečnej! S prenašlo vožnjo ste povozili in usmrtili zdravnika, ki je bil na poti k bolniku!«

Obtoženi sofer: »Morda pa sem s tem rešil smrti onega bolnika!«

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko.

SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Kdor želi pristnega tropinovca

naj se obrne na tvrdko

VODOPIVEC & KRALJ

v Potoku - Dornberg

Cena zmetna - Postrežba točna - Blago prvovrstno - kupuje dobre in dravez tropine po največji ceni.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Dejniška glavnica **CENTRALA** Rezerva SHS
in rezerve: **Din. 50.000.000** **LJUBLJANA** **Din. 10.000.000**

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvede vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Dober dan Lojze! Kam pa greš kupiti zlato za birmo? Grem k našemu zlatarju

WATT ALOJZIJU,

zapriseženemu sodnemu izvedencu

v Gorici, Raštelj št. 22, v Gorici

Vsi radi kupijo pri njem, ker ima dobro blago in po ceni mi daje tudi z 2 letno garancijo.

Velika zaloga manufakture
Ruggero Venuti

Gorica - Corso G. Verdi 19 - Tel. št. 95.

Velika zaloga domačega in češkega volnenega blaga — Svile, bombaževine vseh vrst. — Perila za opremo nevest in za domačo rabo. — Volna, žma

in perje. — Volnene preproge in Linoleum.

Velika zaloga svile.

Posebnost: blago za moške srajce.

Blago najboljše. Cene nizke.

Trgovina z m. nufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modli
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsod!

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello

Domače žganje	Lir 10.50—11.50 liter.
Rum Jamaica 50%	12.50 literna steklenica.
Jejčna Krema marsala	12.50
Cognac	10.50 7/16
Jejčni ognac	15.50
Malaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissito	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevera
Marsala, vermouth, asti spumante, spumante moškalski.	
Najfinejši likerji, Fernet, Bitler, Slrupi.	

Žganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.

ZANIMA VSE!

Ob priliki konca sezone se nadaljuje v manufakturni trgovini

„AL RIBASSO“ v Gosposki ulici št. 5 - Gorica

IZREDNA PRODAJA

vsega blaga 30% do 50% popustom na nakupnih cenah
Blago za moške in ženske obleke — Svila Bombaževine — Perila — Blago za mobilijo — Pogrinjala — Zavese itd itd Ne zamenjajte trgovine s vsakdanjimi likvidacijami Obiščite trgovino in primerjajte blago in cene z blagom in s cenami v drugih trgovinah.